

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

SARAH MORGAN

Didelis baltas deimantas

9,40 Lt / 2011 rugšėjis–spalis

Knjgute.lt

Sarah Morgan
(Sara Morgan)

DIDELIS BALTAS DEIMANTAS

Romanas

Versta iš Sarah Morgan, One Night... Nine-Month Scandal, 2010

© Sarah Morgan, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzariene, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

- Man nerūpi, kad jam telefoninė sąžauka, reikalas neatidėliotinas!

Balsas, pasigirdęs už kabineto durų, buvo jo advokato. Durys atsilapojo ir Alekas nutilo viduryje sakinio.

Dimitrijus stovėjo tarpduryje keistai paraudusiu veidu, spausdamas rankoje dokumentus.

- Aš jums paskambinsiu vėliau, - ištarė Alekas ir nuspaudė mygtuką - ryšys, siejęs jį su įmonės atstovais Niujorke ir Londone, nutrūko.

- Atsižvelgdamas į tai, kad per tuos dešimt metų, kai man dirbi, niekada nesu matęs tavęs bėgančio, sprendžiu, jog atnešei prastų naujienų. Negi nuskendo tanklaivis?

- Greičiau, - paprastai ramus ir šaltakraujis Dimitrijus perbėgo erdvų kabinetą ir atsitrenkęs į stalą išbarstė dokumentus ant grindų. - Įjunk kompiuterį.

- Jis jau įjungtas. - Susidomėjęs Alekas pažvelgė į kompiuterio ekraną. - O ko turėčiau ieškoti?

- Eik į eBay, - keistu balsu paliepė Dimitrijus. - Tučtuojau. Pasiūlyti kainai liko trys minutės.

Alekas negaišo laiko aiškinimui, kad biure turi rimtesnių darbų ir paprastai neperka interneto aukcionuose. Tiesiog keliais pirštų judesiais surinko reikiamą adresą.

- Deimantas, - iškriokė Dimitrijus. - Rašyk: *didelis baltas deimantas*.

Aleką apėmė bloga nuojauta, pirštai smarkiai barškino klavišus. Ne, ji to nepadare. *Ji taip nepasielgtų.*

Puslapiui pasirodžius ekrane Alekas tyliai nusikeikė graikiškai, Dimitrijus nekviestas sudribo artimiausioje kėdėje.

- Ar aš neklystu? Ar čia tikrai Zagorakių deimantas? Parduodamas per eBay?

Alekas žiūrėjo į brangakmenį, jausmai sugniaužė skrandį. Pamatęs žiedą nenoromis ėmė galvoti apie ją, mintys apie tą merginą sukėlė grandininę reakciją jo kūne. Tokią stiprią, kad Alekas buvo priblokštas. Jam vos pavyko sutramdyti prisiminimų pažadintus pojūčius.

Net po ketverių nesimatymo metų ji vis dar mane šitaip veikia, - niūriai pagalvojo Alekas.

- Deimantas. Ar tikrai pardavėja ji?

- Tuoju paaiškės. Jei brangakmenis būtų pasirodęs rinkoje anksčiau, mes būtume paste-

bėję. Mano darbuotojai kaip tik dabar aiškina-
si, bet siūloma kaina jau pasiekė milijoną do-
lerių. Tik kodėl pasirinko eBay? - Pasilenkęs
Dimitrijus susirinko nuo grindų dokumentus,
kuriuos buvo išmėtęs. - Kodėl parduoda ne
Christie, Sotheby, ar kuriame kitame didelia-
me, gerą vardą turinčiame aukcione? Labai
keistas sprendimas.

- Nieko čia keisto. - Alekas nusijuokė įsmei-
gęs akis į ekraną. - Aukcionas kaip tik jai. Į
Christie ar *Sotheby* ji niekaip nepakliūtų. - Ji
buvo žemiška mergina - būtent tai jai teikė
žavesio. Ir labai paprasta - ypatybė, retai pasi-
taikanti melo ir spindesio pritvinkusiame pa-
saulyje, kuriam priklausė Alekas.

- Na, į kurį nors pakliūtų. - Dimitrijus atlais-
vino kaklaraištį, tarsi jam trūktų oro. - Jei siū-
lymai pasiekė milijoną dolerių, visai tikėtina,
jog yra ir daugiau žinančių, kad čia garsusis
Zagorakio deimantas. Privalome ją sulaukyti!
Kodėl ji parduoda brangakmenį kaip tik dabar?
Kodėl ne prieš ketverius metus? Tada ji tikrai
turėjo už ką tavęs nekęsti.

Alekas atsilošė kėdėje svarstydamas užduo-
tą klausimą. Kai pagaliau prabilo, kalbėjo
švelniai:

- Ji pamatė nuotraukas.

- Tavo ir Marianos, kai buvote labdaros pokylyje? Manai, ji nugirdo gandus, kad jūsų santykiai rimti?

Alekas spoksojo į žiedą ekrane, kuris tartum tyčiojosi iš jo.

- Taip.

Žiedas viską paaiškina. Kėkso ekrane tarsi sakydamas: *Štai ką aš galvoju apie tai, kas mus siejo.* Tą patį reikštų, jei ji sviestų žiedą į upę, tik aukcionas - daug veiksmingesnis būdas. Ji nutarė parduoti žiedą viešai tam, kuris pasiūlys aukščiausią kainą. Moters požiūris visiškai aiškus: šis žiedas man nieko nereiškia.

Mūsų jausmai man nieko nebereiškia.

Ji tikrai įsiutusi kaip laukinė katė.

Tarsi peilio ašmenys Aleką pervėrė pyktis, jis staiga atsistojo - toks jos poelgis tik patvirtino, kad pasirinkdamas Marianą jis neapsiriko.

Mariana Konstantin jokių būdu nepasielgtų taip vulgariai, ji tikrai neparduotų žiedo per eBay. Mariana per daug taktiška ir gerai išauklėta - ji neatsikratytų dovanos. Jos elgesys nepriekaištingas. Mariana tyli ir santūri, ji nerodo jausmų, o svarbiausia, kad nenori už jo ištekėti.

Alekas nenuleido akių nuo žiedo kompiuterio

ekrane ir spėliojo, kokios jausmų gelmės slypi už sprendimo jį parduoti. Nieko nebeliko. Ji parduoda žiedą norėdama jaustis laisva.

Vos prisiminęs, kokia laisva, Alekas sugriežė dantimis. *Būtų gerai, - pagalvojo jis, - nukirsti šią paskutinę grandį. Jau laikas.*

Žvilgtelėjęs į minutes skaičiuojantį laikrodį kompiuterio ekrane Alekas akimirksniu nusprendė:

- Pasiūlyk kainą, Dimitrijau.

Advokatas sukručio.

- Pasiūlyti? Kaip? Turi būti prisiregistravęs, o tam visiškai neliko laiko.

- Galime rasti žmogų tarp bendradarbių, - Alekas nieko nelaukdamas ryžtingai paspaudė telefono mygtuką. - Atsiųsk čia Eleną. Tuoj pat.

Po kelių sekundžių jauniausia jo įmonės sekretorė susijaudinusi išdygo tarpduryje.

- Norėjote su manimi pasikalbėti, pone Zago-raki?

- Ar esi užsiregistravusi *eBay*?

Aiškiai priblokšta netikėto klausimo mergina aiktelėjo.

- Taip, pone.

- Man reikia, kad šį tą nupirktum. Ir nevadink

manęs ponu. - Jo akys nukrypo į ekraną, Alekas stebėjo, kaip tiksi laikrodis. Dvi minutės. Jis turi tik dvi minutes susigrąžinti tai, kas niekada neturėjo išsprūsti jam iš rankų. - Prisijunk ir padaryk viską, ką reikia, kad galėtum pasiūlyti kainą.

- Gerai, pone, tučtuojau.

Virpėdama iš susijaudinimo mergina atskubėjo prie stalo ir įvedė vartotojo vardą bei slaptažodį. Ji taip drebėjo, kad rašydama slaptažodį suklydo, ir Alekas tvirtai suspaudė lūpas - puikiai suprato, kad jei parodys bent menkiausią nekantrumą, tik sunervins vargšėlę dar labiau.

- Neskubėk, - ramiai pasakė ir perspėdamas dėbtelėjo į Dimitrijų, kuris atrodė, tuojau kris pakirstas insulto.

Galų gale slaptažodis buvo patvirtintas ir mergina baikščiai nusišypsojo Alekui.

- Kokią sumą turėčiau pasiūlyti?

Alekas pažvelgė į ekraną ir tuojau apsisprendė:

- Du milijonus Jungtinių Valstijų dolerių.

Mergina garsiai aiktelėjo.

- *Kiek?*

- Du milijonus. - Alekas žiūrėjo, kaip tirpsta

laikas: liko šešiasdešimt sekundžių.

Jam liko tik šešiasdešimt sekundžių atgauti šeimos relikviją, kurios jokių būdu neturėjo niekam dovanoti. Šešiasdešimt sekundžių užtrenkti duris ir nebepresiminti santykių, kurių niekuomet neturėjo užmegzti.

- Paskubėk.

- Tačiau mano kreditinės kortelės limitas tik penki šimtai svarų, - mikčiojo mergina. - Aš neįperku tokio žiedo.

- Bet aš įperku. Aš už jį ir sumokėsiu. - Pažvelgęs į perbalusį merginos veidą Alekas susiraukė: - Tik nenualpk. Jei dabar išgriūsi, aš nebegalėsiu nusipirkti šio žiedo. Dimitrijus - teisininkų grupės galva, jis laiduos mano žodinį sutikimą. Mes turime tik trisdešimt sekundžių, o man tai labai svarbu. Prašyčiau paskubėti.

- Na, žinoma, atleiskite... - Virpančiomis rankomis Elena įrašė laukelyje reikiamus skaičius ir akimirksnį dvejojusi paspaudė *vykdyti*. - Aš... Aš... Norėjau pasakyti, kad jūs esate... Šiuo metu jūsų siūloma kaina aukščiausia, - sunkiai išlemeno mergina ir Alekas pakėlė antakį.

- Viskas?

- Jei tik paskutinę akimirką niekas nepasiūlys didesnės sumos.

Nenorėdamas rizikuoti Alekas skubiai įvedė keturis milijonus.

Po penkių sekundžių žiedas jau priklausė jam ir Alekas įpylė virpančiai merginai stiklinę vandens.

- Aš sužavėtas. Esant tokiai įtampai elgėtės tinkamai ir padarėte viską, ką reikėjo. Aš šito neužmiršiu. O dabar, - nerūpestingai tęsė jis, - man reikia tiksliai žinoti, kur pervesti pinigus. Ar pardavėjas nurodė savo vardą arba adresą? Nekreipdamas dėmesio į perspėjančius Dimitrijaus žvilgsnius Alekas pasiėmė parkerį ir popieriaus.

Jam reikėjo nuspręsti: nuvežti pinigus pačiam ar patikėti šią užduotį teisininkams.

Siųsk teisininkus, - kalbėjo sveikas protas. - Juk ne be reikalo visus ketverius metus jos neieškojai.

- Visus klausimus galite užduoti elektroniniu paštu, - silpnu balseliu ištarė Elena nenuleisdama akių nuo deimanto ekrane. - Žiedas nuostabus. Kokia laiminga turėtų jaustis moteris, mūvėdama tokį ant piršto. Oho, kaip romantiška.

Mergina plačiai išplėtusi akis žiūrėjo į Aleką ir šis nedrįso išsklaidyti jos iliuzijų.

Ar jis kada nors elgėsi romantiškai? Jei būtų romantiku - tai atsiduoti impulsyviam, audringam romanui, tada taip, jis buvo romantikas. Kartą. Nors veikiau - *apakęs nuo aistros*. Laipei, laiku sugrįžo į protą. Ironiškai nusišaipęs iš tokios patirties Alekas nusprendė, kad dalykiški santykiai - tokie kaip jo ir Marianos - daug vertingesni.

Jis visai nesiveržia jos geriau pažinti, o ir Mariana nerodo noro suprasti jį.

Tikrai geriau nei mergina, kuri iš pradžių bando prasiskverbti į mintis, o paskui suvilioja laukiniu nevaldomu seksu, nuo kurio vyrui išdžiūsta smegenys.

Jausdamas, kaip įsitempia pečių raumenys, Alekas bukai spoksojo pro langą, o Dimitrijus šiurkščiai išgrūdo iš kabineto sutrikusią merginą ir pažadėjo pasirūpinti visais finansiniais šio sandorio aspektais.

Tvirtai uždaręs duris Dimitrijus atsigręžė į Aleką.

- Aš pasirūpinsiu, kad būtų pervesti pinigai ir atgabentas žiedas.

- Ne! - Užvaldytas akimirkos impulso, kurio

nusprendė giliau netyrinėti, Alekas pasiėmė švarką. - Nenoriu, kad šis žiedas pakliūtų į trečio žmogaus rankas. Pasiimsiu jį pats.

- Asmeniškai? Alekai, nesi jos matęs ketverių metų. Juk nusprendei, kad geriausia nebesusitikti. Ar tikrai manai, jog tai geras sumanymas?

- Visi mano sumanymai geri, - nukirto paniūręs Alekas ir nužingsniavo prie durų.

Perduos pinigų, pasiims žiedą - ir galės judėti toliau.

- Kvėpuok, kvėpuok, kvėpuok. Nuleisk galvą sau tarp kojų... Va taip. Tu *nenualpsi*. Gerai... Dabar gerai. Dabar viską pakartok iš naujo. Lėtai.

Pakėlusi galvą Kelė bandė kažką pasakyti. Nepasigirdo nė garselio. Jai dingtelėjo mintis, kad nuo tokio šoko galima ir amą prarasti. Atrodė, visas kūnas tarsi surakintas.

Susierzynusi draugė žiūrėjo jai į veidą.

- Kele, duodu tau trisdešimt sekundžių išstarti bent vieną žodelį, jei nieko nepasakysi, užpildysiu ant galvos kibirą vandens.

Kelė įkvėpė oro ir pamėgino dar kartą.

- Parduotas.

Vivjena padrąsinamai linktelėjo galva.

- Tu kažką pardavei... Gerai. Ką pardavei?

- Pardaviau, - žiopčiojo Kelė, - žiedą.

- Gerai, *pagaliau* šokia tokia pažanga... Pradedu susigaudyti, kad pardavei žiedą. Kurį? - Vivės akys staiga išsiplėtė. - Šlamštas, juk ne tą žiedą?

Kelė linktelėjo, jai atrodė, kad kambaryje nebeliko oro.

- Pardaviau žiedą... Per *eBay*.

Ji jautėsi tokia apsvaigusi, kad nė neabejojo - jei nebūtų sėdėjusi, tikrai dabar gulėtų ant grindų nualpusi.

- Puiku, gerai, labai gerai. - Vivjena nepatikliai žvelgė į draugę, jos besišypsančios lūpos virpčiojo. - Aš suprantu, kodėl tau tai taip svarbu. Nešiojai šį žiedą ant kaklo ištisus ketverius metus, o turint omenyje, kad menkysta, kuris tau jį padovanojo, nepasirodė vestuvėse, ketveri metai tikriausiai per ilgas laiko tarpas. Bet pagaliau pamatei šviesą tunelio gale ir pardavei jį - manau, tai puiku. Nėra ko jaudintis. Nėra reikalo dusti. Gal duoti tau popierinį maišelį pakvėpuoti ar dar ką nors? - Ji įtartinai nužiūrėjo Kelę....